

PRZEKINIENIE (1) *sb n*

Teksty nie oznaczają é; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w prze-).

sg [N przekinieni(e).] ◊ G przekinieniã. ◊ [A przekinieni(e). ◊ L przekinieniu.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przejście na stronę wroga; oderwanie się: [przekinienie/ Defectio. Volck Ttt4a.]

przekinienie od kogo do kogo: StryjKron 477; [O [...] przekinieniu Xiążąt Siewierfkich od Wielkiego Xięstwa Litewskiego do Moskiewskiego Xiędza StryjKron 663].

*[W przeciwstawieniu: »przekinienie ... poddanie«: iż co miał nápiścić *defectionem*, odrzucenie álbo przekinienie Slácht y Miałt Prufkich od Krzyżakow/ á poddanie w moc y w obronę Kázimirzowi/ [...] nápiślał/ [...] StryjKron 626.]*

Szeregi: [»odrzucenie albo przekinienie«: StryjKron 626 cf W przeciwstawieniu.]

»odstanie i przekinienie«: Ciągnęli potym do Połocká Skirgáilo z Witołtem/ ktorego zá krotki czas dobywfy fwowolnych/ y tych ktorzy byli przyczyną woyny y zdrády/ álbo odstánia y przekinienia od Iágełá do Andrzeiá/ mieczem ná gárdle y ná máiętnościach fkaráli StryjKron 477.

Synonim: przeście.

Cf PRZEKINAĆ